Α Ρ Μ Ο Σ

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΕΘΝΟΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΦΥΛΛΟ 6 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ!

Πόσες ακόμα φορές θ΄ ακούσουμε για εγκλήματα εις βάρος υπερηλίκων, για βιασμούς μικρών κοριτσιών και αγοριών, για φρικιαστικές δολοφονίες, για αναίτιους ξυλοδαρμούς γερόντων και ζευγαριών, για διαρρήξεις, ληστείες, κλοπές; Πόσες ακόμα φορές οι περιγραφές γεγονότων που θα διαβάσουμε θα μας κάνουν να νοιώσουμε ένα σφίξιμο στο στομάχι; Πόσες ακόμα φορές θα αισθανθούμε την ανάσα μας να κόβεται από την φρίκη και τα στήθη μας να φουσκώνουν από οργή; Δεν αποτελεί ζήτημα ανασφάλειας ή φόβου. Αποτελεί ζήτημα που, πρώτα απ΄ όλα, αφορά στην στοιχειώδη εθνική μας αξιοπρέπεια!

Από πολλές πλευρές επαναλαμβάνεται παγίως η υποβολιμαία «προοδευτική» θέση του Συστήματος ότι η εγκληματικότης - τουλάχιστον κατ΄ αρχήν - δεν συνδέεται με εθνοτικούς ή φυλετικούς προσδιορισμούς. Ωστόσο ο χαρακτήρας και οι διαστάσεις της κατά τα τελευταία μάλιστα χρόνια στην Ελλάδα, κυρίως δε ακόμη ο ειδεχθής χαρακτήρας της πλειονότητος των εγκλημάτων, οδηγεί ξεκάθαρα και τον πλέον αντιφυλετικώς προκατειλημένο στην ταυτοποίηση σειράς τυπικώς επαναλαμβανομένων εγκλημάτων στην βάση συγκεκριμένων φυλετικών χαρακτηριστικών των δραστών, με δεδομένη άλλωστε την κατά τις τελευταίες δεκαετίες μετάπτωση της νεοελληνικής κοινωνίας σε γκρίζο πολυπολιτισμικό σύμφυρμα. Ουδέποτε άλλοτε στην σύγχρονη ιστορία της Ελλάδος έχει παρατηρηθεί κάτι ανάλογο αυτού που υφίστανται καθημερινώς πλέον τόσο πολλοί ανυπεράσπιστοι Έλληνες: τον εξευτελισμό και την ταπείνωση από παντοειδή εγκληματικά στοιχεία, από μέλη αναριθμήτων συμμοριών τριτοκοσμικών (αφρικανών και ασιατών) εισβολέων που έχουν κατακλύσει την Ελλάδα. Αν παρατηρήσουμε προσεκτικά τις συμπεριφορές των θυτών, θα διακρίνουμε ότι δεν αρκούνται στην απόσπαση χρημάτων ή κοσμημάτων· τα θύματα θα πρέπει να νοιώσουν πόνο και εξευτελισμό! Οι ομαδικοί βιασμοί παιδιών από μουσουλμάνους, οι δεκάδες μαχαιριές στα γερασμένα κορμιά συνταξιούχων, οι ξυλοδαρμοί ζευγαριών, οι άναρθρες κραυγές ισλαμιστών στο κέντρο των Αθηνών, οι ανεξέλεγκτοι πυροβολισμοί υπό των απολύτως πια ΄΄ξεσαλωμένων΄΄ κι αποθρασυμένων αθιγγάνων και πλείστες άλλες παρόμοιες κατηγορίες περιπτώσεων αρκούν για να αποκαλύψουν μια δεινή πραγματικότητα· απέναντι της οποίας παθητική, απονευρωμένη και αβοήθητη, ευνουχισμένη από τα πλέον στοιχειώδη ένστικτα ταυτότητος, επιβιώσεως, αυτοαμύνης και τιμής, απειλουμένη από την καθαρώς εξωμοτική «ηγεσία» και «έννομο τάξη» της να ευρεθεί απηνώς διωκωμένη και συνθλιβουμένη και υπό του νόμου, αν τυχόν, παρ΄ ελπίδα, τολμήσει ν΄ αντισταθεί, παρέχει τις άριστες προϋποθέσεις στις μηκυθμίζουσες ορδές μανιωδών υπανθρώπων: οι οποίες ακαταπαύστως συνεχίζουν να εισάγονται και νομιμοποιούνται υπό του προδοτικού πολιτικού κατεστημένου, που δρα ως άβουλος χειραγωγούμενος καιροσκόπος και δουλόφρων τοποτηρητής των διεθνών παρασκηνιακών διευθυντηρίων... Με πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα την τελευταία «πρωτοβουλία» Δένδια προς σύστασιν ειδικής αστυνομικής υπηρεσίας διωγμού των αμυνομένων Ελλήνων/Λευκών (λέγεται βεβαίως, ως γνωστόν, του «ρατσισμού», πρβλ. http://www.armahellas.com/ 23ης Αυγ.).

Δεν έχει πια, λοιπόν, για κανέναν νόημα να θεωρητικολογούμε για «οικονομικές ανισότητες» ως γενεσιουργά αίτια της βίας, της εγκληματικότητος και των ταραχών, καθώς εξόφθαλμα πρόκειται για αβυσσαλέο, ενστικτώδες φυλετικό μίσος των απροσκλήτων εισβολέων, που εκδηλώνεται ως δολοφονικό μένος ειδικώς εναντίον των Ελλήνων. Δεν πρόκειται ασφαλώς για «πόλεμο τάξεων» αλλά για μάχη φυλετική, πολιτισμική, πνευματική, θρησκευτική. Αβυσσαλέο χάσμα χωρίζει το ήθος ακόμα και των εμφανώς εκφυλισμένων συγχρόνων νεοελλήνων από τους χθαμαλούς τρόπους και τα υπανθρώπινα ένστικτα των αλλογενών εισβολέων, που έχουν εποικίσει την πατρίδα μας και είναι φορείς συμπεριφορών όχι απλώς ασύμβατων με τα ελληνικά ήθη, αλλά και απροκαλύπτως επιθετικών απέναντι των Ελλήνων.

Αυτή η εφιαλτική κατάσταση, που ισοδυναμεί κυριολεκτικά με εθνοκάθαρση εις βάρος των Ελλήνων μέσα στην ίδια τους την Πατρίδα — οι πραγματικές διαστάσεις της οποίας σκοπίμως αποκρύπτονται από το πολιτικό και δημοσιογραφικό κατεστημένο - δεν είναι βεβαίως δυνατόν να αντιμετωπισθεί από τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που επί δεκαετίες ουσιαστικά συνήργησαν και εξακολουθούν να συνεργούν στην πλήρη εθνική αποσύνθεση. Σαν μανιτάρια ξεφυτρώνουν οι ποικιλώνυμες προδοτικές οργανώσεις που χρηματοδοτούνται αδρά προκειμένου να επιτελούν με λύσσα το «αντιρατσιστικό» (βλέπε εθνοκτόνο) έργο τους. Σωματέμποροι, δουλέμποροι και λοιποί βδελυροί, κατ΄ επίφασιν «έλληνες», συνεχίζουν να πλουτίζουν ανενόχλητοι, μεταφέροντας και εγκαθιστώντας στην γη μας τις αράπικες ορδές. Από κοντά και η σάπια «διανόηση»: «σύγχρονοι» δήθεν «παιδαγωγοί» (της συμφοράς) - δάσκαλοι, καθηγητές και το κακό συναπάντημα, που αποφοιτούν από τα (κατ΄ ευφημισμόν) «ελληνικά» «πανεπιστήμια» - εκκολαπτήρια στην πράξη του πιο επιθετικού ανθελληνισμού - καλούμενοι να μεταδώσουν στα ελληνόπουλα τα «φώτα» της «πολιτικής ορθότητας», ήτοι να επιβάλουν γενικευμένη λοβοτομή και έναν ιδιότυπο πνευματικό ευνουχισμό, προωθώντας συστηματικά το δίκην ταμπού και τοτέμ υπό πάντων καθαγιαζόμενο πολυπολιτισμικό δόγμα: ένα δόγμα που κατ΄ ουσίαν αποτελεί έκφραση εθνικής και φυλετικής «αυτοχειρίας», εν ονόματι μίας «άλλης», «ανοικτής» κοινωνίας, ήτοι της γνωστής απεχθούς πολυπολιτισμικής-πολυφυλετικής χαβούζας που ψευδώς επιμένουν να αποκαλούν «κοινωνία». Τοιουτοτρόπως, οι δυστυχείς νεοέλληνες-νεοραγιάδες ασυναίσθητα υιοθετούν - από νηπιακής ηλικίας - τα νοσηρά μαρξιστογενή δόγματα με όλη την συναφή κουλτούρα ψυχονοητικών μικροβίων, παπαγαλίζοντας μονότονα τα αντεθνικά κλισέ που φροντίζουν να τους προωθούν οι κουρδισμένοι σαπιονγήτορες του Συστήματος — οι διεστραμμένοι, παράφωνοι κήρυκες της αδυσώπητης και σαρωτικής πολιτικής «ορθοφροσύνης».

Ας είμαστε ειλικρινείς με τους εαυτούς μας: οι μάσκες έχουν πέσει. Το σαθρό πανί του αθλίου, κακόγουστου θεάτρου σκιών έχει προ πολλού σκιστεί, όπως καθημερινά σχίζονται από λάμες και σφαίρες οι σάρκες χιλιάδων Ελλήνων. Το ανθελληνικό μένος των εγχωρίων προδοτών, πολιτικών απογόνων ξενόδουλων και φαύλων (δεξιών και αριστερών), άνοιξε διάπλατα τον δρόμο στα στίφη των αλλογενών υπανθρώπων, που ανεμπόδιστοι λεηλατούν τον πλούτο, απειλούν την ζωή και υποβάλλουν σε καθημερινούς εξευτελισμούς τους συμπατριώτες μας. Οι συναγερμοί, τα ενισχυμένα κάγκελα, οι κλειδαριές ασφαλείας και η ίδια η αστυνομία ως κρατικός θεσμός (υποχείριο και αυτή του εθνοπροδοτικού καθεστώτος της φαυλοκρατίας) μόνο πρόσκαιρη ψευδαίσθηση ασφαλείας μπορούν να προσφέρουν - και μάλιστα σε επίπεδο ατομικό και μόνο. Σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να προσφέρουν αληθινή λύση σε

επίπεδο συλλογικό. Άλλωστε, πάντοτε τα ημίμετρα και οι ασπιρίνες (στο ζήτημα της εγκληματικότητος εν προκειμένω) δεν αποτελούν παρά μόνο παγίδες και τεχνάσματα αποπροσανατολισμού και πρόσκαιρου εφησυχασμού. Οι σκοτεινοί αφέντες των συγχρόνων απεθνισμένων κοινωνιών απαιτούν ως καύσιμη ύλη εξατομικευμένους στην συνείδηση, την στάση και την συμπεριφορά, ευνουχισμένους αστούς, στους οποίους φροντίζουν από καιρού εις καιρόν να παρέχουν νέα παραισθησιογόνα ώστε να κρατούν ναρκωμένες τις συνειδήσεις τους.

Μόνον έθνη υγιή, με ισχυρούς δεσμούς και πόθους, με όνειρα και προσδοκίες, με συνέχεια στον χρόνο και τον χώρο, δύνανται να επιβιώσουν, να αναγνωρίσουν πραγματικούς ηγέτες και να τους ακολουθήσουν. Αντιθέτως, πληθυσμιακά αθροίσματα αποξενωμένων, άρριζων μονάδων στην πραγματικότητα δεν αποτελούν έθνη. Άβουλες ψηφομάζες απαρτιζόμενες από αποβλακωμένους ιδιώτες, που αφελώς φαντάζονται ότι συμμετέχουν ή ότι επηρεάζουν την πολιτική ζωή – τέτοιοι είναι οι σύγχρονοι εκφυλισμένοι λαοί, ο δε ελληνικός δεν αποτελεί εξαίρεση... Άχρωμα ψηφοσύνολα τυχάρπαστων, ασύνδετων μονάδων, αθύρματα ευκόλως χειραγωγούμενα από τα εκάστοτε κέντρα πολιτικής ισχύος – από εκείνους δηλαδή που ασκούν τον έλεγχο της «παιδείας», της «ενημέρωσης» και της μαζικής (υπο-)κουλτούρας.

Ο αγών, επομένως, ο δικός μας – αγών ενάντια στο ψεύδος και την φαυλότητα - δεν συνδέεται με κάποιον πολιτικό ή άλλου τύπου μεσσιανισμό. Αποτελεί έναν αγώνα προς Ανόρθωσιν, Ανέγερσιν – αγώνα επανασυστάσεως της συνειδητής και αληθώς ριζωμένης και εχούσης μακραίωνες προοπτικές εθνοφυλετικής Κοινότητος, ως γνησίας εκφράσεως του Έθνους και της Φυλής μας στην Μάχη του παρόντος· είναι άρα ένας ανά πάσα στιγμή επίκαιρος και διεξαγόμενος αγών, στον δρόμο μιας καθημερινής μάχης η οποία διεξάγεται σε πολλά επίπεδα, πρωτίστως όμως σε επίπεδο Εσωτερικό. Οι καθημερινές αντιξοότητες μας οπλίζουν με θέληση και μας δείχνουν τον μόνο αληθινό δρόμο: το δρόμο της μη λήθης (α-λήθειας), τον δρόμο της εσωτερικής αφυπνίσεως, της απαλλαγής από ψευδαισθήσεις και αυταπάτες, της θραύσεως των δεσμών της υποταγής, της συνειδητοποίησεως και της ανελίξεως: ανελίξεως ατομικής, συλλογικής - και τελικώς εθνικής. Και ΔΕΝ υπάρχει καμία πραγματική δυνατότητα «light» εκδοχής αυτού του Δρόμου μας! Όπως ακριβώς προαναφέραμε, τα ημίμετρα και οι ασπιρίνες δεν αποτελούν παρά μόνο παγίδες και τεχνάσματα αποπροσανατολισμού και πρόσκαιρου εφησυχασμού – ανησυχούντων πατριωτών, εν προκειμένω. Κάποιοι φέρουν εις πέρας την εγκατάσταση των τεχνασμάτων αυτών, με το αζημίωτο (και δη υπερθετικώς, πλέον...)· χοντράνθρωποι και τυφλωμένοι από τον πανικό τους μικροαστοί, που αιφνιδίως ανεκάλυψαν (νομίζουν...) την έννοιαν της Πατρίδος, είναι πάντοτε πρόχειρη τροφή για τα κανόνια τέτοιων ανθρωποπαγίδων...

Οφείλουμε στους εαυτούς μας, στις οικογένειές μας και στους απογόνους μας -γεννημένους και αγέννητους - να ορθώσουμε ψηλά το ανάστημά μας. Να αντιμετωπίσουμε με σθένος την δολιότητα και την μαύρη προπαγάνδα των, κατ᾽ επάγγελμα ή διαστροφή, «αντιρατσιστών», τις μηχανορραφίες των προδοτών της Πατρίδος, των αισχρών πολιτικάντηδων. Να υπερβούμε το στρεβλό εποικοδόμημα του νόθου αντι-πολιτισμού με τις παραφυάδες και τις αντηχήσεις του που μας περιζώνουν, διακρίνοντας την Α-λήθεια, που ορίζεται όχι από κείμενα δογματικών θεωρητικών αλλά από την ίδια την ζωή. Έχουμε καθήκον να αγωνισθούμε - και αυτό το οφείλουμε σε κάθε έναν από τους φυλετικούς αδελφούς μας! Δεν είναι θέμα μίσους. Η ψυχοσύνθεσή μας δεν κλίνει, άλλωστε, προς το μίσος. Η Δράση μας αποτελεί πρωτίστως Ζήτημα Τιμής, ζήτημα ανταποκρίσεως στην εσωτερική αίσθηση του εθνικού και φυλετικού καθήκοντος, ανταποκρίσεως στην μυστική, ιερή φωνή του αίματος που διατρέχει τους αιώνες, στα μυστικά κελεύσματα του πεπρωμένου της Λαϊκής Κοινότητος.

Η φλόγα της φυλετικής ψυχής που, σιωπηλά ακόμη, σιγοκαίει εντός μας, έχει την δύναμη να πυροδοτήσει, την ύστατη έστω ώρα, την ανάσταση του Ελληνικού Έθνους που, ενώ κατάφερε να παραμείνει ζωντανό χιλιετίες ολόκληρες στο διάβα του πολυκύμαντου ιστορικού του βίου, αντικρίζει τώρα πια το απειλητικό φάσμα του οριστικού αφανισμού!

Η αποτροπή αυτής της φοβεράς αλλά σαφώς προκειμένης προοπτικής αποτελεί το ύψιστο καθήκον μας! Άλλως υπεύθυνοι θα είμαστε ΕΜΕΙΣ και όχι οι αρίφνητες ορδές υπανθρώπων εισβολέων!

«Αθίγγανοι»: μια χρόνια φυλετική και πολιτισμική πληγή που κατέστη πλέον μάστιγα!

Κομίζουμε «γλαύκα εις Αθήνας» επαναλαμβάνοντες αυτό που είναι πια προφανές όχι μόνο στους μέχρι πρό τινος δυσπίστους αλλά ακόμα και στους άλλοτε δογματικώς εθελοτύφλους: η Ελλάς από τις αρχές της δεκαετίας του '90 δέχεται συνεχώς και αδιαλείπτως αλλεπάλληλα κύματα λαθρο-εισβολέων. Οι ορδές των, ως επί το πλείστον, αλλοφύλων αυτών μεταναστών συνεχίζουν με αμείωτους ρυθμούς να εποικίζουν πόλεις και χωριά επί ελληνικού εδάφους, μεταβάλλοντας άρδην την σύνθεση του πληθυσμού της χώρας που, από εθνοτικά ομοιογενής, έχει εντός ολίγων ετών μετατραπεί σε πολυφυλετική «Βαβέλ»! Με δεδομένη εξ άλλου την δραματική υπογεννητικότητα που μαστίζει τον Ελληνικό πληθυσμό, ο εποικισμός της Ελλάδος από τις εισβάλλουσες μάζες των αλλογενών προδιαγράφει σε προβλέψιμο ορίζοντα την μετατροπή των Ελλήνων σε μειονότητα εντός της ιδίας της ελληνικής επικρατείας! Και αν, υπό το βάρος της καλπαζούσης εγκληματικότητος και της ανεργίας που αποδεδειγμένα η έλευση των ξένων επέφερε, μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης αρχίζει σταδιακά να αφυπνίζεται μερικώς, αναγνωρίζοντας την οξύτητα του μεταναστευτικού προβλήματος και αναζητώντας κάποια διέξοδο (ακόμα και επιφανειακώς, σε επίπεδο απλής πολιτικής διαμαρτυρίας όπως φάνηκε πρόσφατα), υπάρχει εν τούτοις μια άλλη, τουλάχιστον εξ ίσου σοβαρή, πληγή που απειλεί με δραματικό τρόπο την ύπαρξη και τον χαρακτήρα του ελληνικού έθνους, μπροστά στην οποία οι νεοέλληνες, ακόμα και αυτοί που εσχάτως εμφανίζονται κατά κάποιο τρόπο «ανήσυχοι» για το μεταναστευτικό, παραμένουν απελπιστικώς παθητικοί έως και αδαείς: Πρόκειται για το πρόβλημα της πληθύνσεως, της πανταχόθεν περαιτέρω εισροής και της πρωτοφανούς αποθρασύνσεως των αθιγγάνων, καθώς επίσης και το παρελκόμενο φαινόμενο του βαθέος, αν και ανεπαισθήτου στους πολλούς, εκγυφτισμού της νεοελληνικής κοινωνίας.

Βεβαίως το πρόβλημα των αθιγγάνων συνδέεται στενότατα με το πρόβλημα της λαθρομεταναστεύσεως, δεδομένου ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των μεταναστών οι οποίοι εισβάλλουν (μέσω Τουρκίας) στην ελληνική επικράτεια, είναι της αυτής, ή εν πάση περιπτώσει, συναφούς με τους αθιγγάνους, καταγωγής! Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός ανθρωπολόγος για να παρατηρήσει π.χ. ότι οι «εντόπιοι» αθίγγανοι έχουν καταπληκτική φυσιογνωμική ομοιότητα ...με τους «νεόφερτους» πακιστανούς!

Αναζητώντας την προέλευση των αθιγγάνων που ζουν στην Ελλάδα, διαπιστώνει κανείς ότι πρόκειται στην πραγματικότητα για ένα εντυπωσιακό φυλετικό κατάλοιπο των πληθυσμιακών μεταναστεύσεων μίας άλλης εποχής, ήτοι των μεσαιωνικών, κατά βάσιν, χρόνων. Οι αθίγγανοι στις περισσότερες χώρες είναι γνωστοί με λέξεις συγγενικές της λέξης «γύφτος» που εμφανώς προέρχεται από την λέξη «Αιγύπτιος». Η χρήση της οφείλεται στην εσφαλμένη λαϊκή πεποίθηση, βασισμένη στα φυλετικά τους γνωρίσματα, ότι οι γύφτοι προήλθαν από την Αίγυπτο. Οι αθίγγανοι είναι επίσης γνωστοί και ως «τσιγγάνοι» και «κατσίβελοι». Σε κάποιες περιοχές χρησιμοποιείται από τους ίδιους μεταξύ άλλων ονομάτων και η λέξη «ρομ»-«ρομά», λέξη της οποίας η υιοθέτηση επεβλήθη

επισήμως τα τελευταία χρόνια στα πλαίσια της «πολιτικής ορθότητος» και της καταιγιστικής «αντιρατσιστικής» προπαγάνδας του Συστήματος, με σκοπό να αντικαταστήσει τους τάχα υποτιμητικούς (ή μήπως αντικειμενικούς;;;) όρους «αθίγγανος» και «γύφτος» - με αντίστοιχη εξουδετέρωση της σωρευτικής ιστορικής λαϊκής γνώσεως και του συνειδησιακού φορτίου που διά των «υποτιμητικών» εκείνων όρων διατηρείται. Μεταξύ τους οι ίδιοι οι αθίγγανοι χρησιμοποιούν και άλλες λέξεις ως προσδιοριστικές της ταυτότητός τους. Έχει όμως κρίσιμη σημασία ότι η διαδεδομένη λέξη «αθίγγανος» (ή «ατσίγγανος», εξ ού και το γνωστό «τσιγγάνος») σημαίνει τον «ανέγγιχτο». Με όμοια έννοια ορίζεται, ως γνωστόν, η χαμηλότερη ινδουιστική κάστα, με την οποία πιθανότατα σχετίζονται καταγωγικώς οι γύφτοι. (Στην ελληνική γλώσσα το «Αθίγγανος» ετυμολογείται από το ρήμα «θιγγάνω», που σημαίνει «αγγίζω», με την προσθήκη του στερητικού «α-».)

Η παρουσία των αθιγγάνων στην Ελλάδα και στις υπόλοιπες Ευρωπαϊκές χώρες (με απελπιστική πυκνότητα παρουσίας στις χώρες της χερσονήσου του Αίμου) αποτελεί εξόχως διδακτικό παράδειγμα των ολεθρίων αποτελεσμάτων που δύναται να επιφέρει (εις το διηνεκές!) η παρουσία ενός φυλετικώς ξένου και κακίστης ποιότητος στοιχείου στους κόλπους ενός Ευρωπαϊκού έθνους. Οι δραβιδικής καταγωγής αθίγγανοι (προερχόμενοι από την ευρύτερη περιοχή της ινδικής υποπείρου) όχι μόνο παρέμειναν επί χιλιάδες χρόνια ένα απολύτως ξένο για την ελληνική κοινωνία σώμα, αλλά στην συνείδηση των Ελλήνων εταυτίζοντο διαχρονικώς με την έννοια της απολύτως αποκρουστικής μιαρότητος, πράγμα άλλωστε που, όπως ανεφέρθη, χαρακτηριστικώς απετυπώθη στο εθνοτικό τους προσωνύμιο (αθίγγανος - ανέγγιχτος, κάποιος τον οποίο δεν πρέπει κανείς ούτε να ακουμπά, ήτοι μιαρός, απόβλητος!). Δυστυχώς, οι αθίγγανοι, καίτοι παρέμεναν επί αιώνες στο περιθώριο της ελληνικής κοινωνίας, πολλαπλασιάζονταν εν τούτοις επικίνδυνα. Είτε διέμεναν στα τσαντίρια ως νομάδες, είτε εγκατεστημένοι σε άθλιους «μαχαλάδες» από παράγκες και παραπήγματα, στις παρυφές πόλεων και χωριών, ουδέποτε ασχολούμενοι με την καλλιέργεια της γης ή άλλες παραγωγικές δραστηριότητες, αλλ᾽ ανέκαθεν περιφερόμενοι ως γυρολόγοι-μικρέμποροι και συνηθέστατα, εκ παραλλήλου, παρασιτικοί απατεώνες και παραβατικοί μικρο- ή μεγαλο-εγκληματίες, εξελίχθηκαν σε μόνιμη πηγή προβλημάτων για την ελληνική κοινωνία· και το σπουδαιότερο, αποτελούν, διαχρονικά και ιδίως στην εποχή μας, εποχή γενικής αλλοτριώσεως και αμεριμνησίας, τον πιο ύπουλο, από φυλετικής και πολιτισμικής απόψεως, μολυσματικό παράγοντα που διαβρώνει ανεπανόρθωτα και θανάσιμα το ελληνικό έθνος. Χρήζουν επισημάνσεως ωρισμένες κρίσιμες παράμετροι που συνθέτουν το πρόβλημα:

Οι αδαείς περί την εθνοφυλετική διαφορετικότητα των αθιγγάνων «μορφωμένοι» συμπατριώτες μας, εν αντιθέσει προς την ενστικτωδώς βεβαία υγιή παραδοσιακή κοινωνία του παρελθόντος, εσφαλμένως θεωρούν ως αθιγγάνους μόνον τους λεγομένους «τσαντιρόγυφτους», ήτοι τους νομαδικούς συρφετούς με τις χαρακτηριστικές πολύχρωμες και αντιαισθητικά παράταιρες ενδυμασίες, με τις παρελκόμενες τσεμπεροφορούσες κατσιβέλες και τα ρυπαρά περιφερόμενα γυφτόπουλα. Εσφαλμένως αναγνωρίζουν στους αθιγγάνους μια κυρίως «πολιτιστική» ιδιαιτερότητα, η οποία μάλιστα θα πρέπει «να γίνεται σεβαστή», θα πρέπει όμως παράλληλα, σύμφωνα με το γνωστό στερεότυπο, «να βοηθηθούν οι ρομά να ενταχθούν ομαλά στο κοινωνικό σύνολο, ώστε να ξεφύγουν από την κοινωνική περιθωριοποίηση». Νομίζεται βλακωδώς από τους κήρυκες του ψευτοανθρωπισμού, από τα φερέφωνά τους καθώς και από τις μάζες των αποβλακωμένων ακροατών τους ότι για την περιθωριοποίηση, την ρυπαρότητα και την εν γένει παραβατικότητα των αθιγγάνων αποκλειστικώς ευθύνεται το κοινωνικό περιβάλλον και οι «αποκλεισμοί» που οι αθίγγανοι μονομερώς υφίστανται. Βεβαίως αξίζει να σημειωθεί ότι ακόμα και οι εκ πεποιθήσεως «αντιρατσιστές» (οι γνωστοί υστερικοί προπαγανδιστές της «ανεκτικότητας»), παρά τις όλο «φιλανθρωπία» επίσημες διακηρύξεις τους, κατά βάθος και αυτοί σιχαίνονται τους αθιγγάνους (ανομολόγητα έστω). Άλλωστε η αθιγγανική ρυπαρότης, ιδίως στην γνήσια έκφρασή της, ενεργοποιεί με τρόπο φυσικό και τα πιο βαθειά κοιμισμένα φυλετικά ένστικτα...

Η περιθωριοποίηση των αθιγγάνων στους καταυλισμούς, παρά το γεγονός ότι τα γκέτο αυτά καθίστανται, παντού και πάντα, επίκεντρα, εκκολαπτήρια και ορμητήρια πλιατσικολογίας και κάθε είδους εγκληματικότητος - εν πλήρει ασυδοσία, αφού αποτελούν de facto άβατα για την αστυνομία (ελέω ειδικής προνομιακής ανεκτικότητος στην αθιγγανική εγκληματικότητα, εν είδει ... αξιοσέβαστης και ... «α-θιγγάνου» πολιτιστικής «ιδιαιτερότητος») - έχει ένα μόνον καλό, ότι καθιστούσε και ως έναν βαθμό ακόμη καθιστά τους αθιγγάνους εξώφθαλμα αποκρουστικούς για τους Έλληνες, με αποτέλεσμα να λειτουργεί (η γκετοποίηση) ως κοινωνικός παράγων ανασχέσεως της διασποράς των γονιδίων τους εντός του Ελληνικού πληθυσμού, μια που ως τέτοιους τους αποστρέφεται με βδελυγμία. Η γκετοποίηση δημιουργούσε δηλαδή τα απαραίτητα κοινωνικά και πολιτισμικά στεγανά, λειτουργώντας έτσι και ως ασπίς βιολογικής προστασίας για το ελληνικό στοιχείο.

Ωστόσο διαφεύγει της προσοχής ότι υπάρχει και μια άλλη μερίς αθιγγάνων και μάλιστα τεραστία, περίπου όμως απαρατήρητη στους περισσοτέρους αδαείς περί τα εθνολογικά ζητήματα συμπατριώτες μας, ιδίως δε στους ηλικιακώς νεωτέρους. Πρόκειται για την κατηγορία των «εξαστισμένων» αθιγγάνων, εκείνων δηλαδή που υπό διάφορες συνθήκες πέρασαν από την κατάσταση του περιφερομένου τσαντιρονομάδος σε μόνιμη εγκατάσταση, οι οποίοι βαθμιαίως προσαρμόστηκαν - τουλάχιστον εξωτερικώς - στο αστικό περιβάλλον. Αυτού του είδους οι αθίγγανοι ζούσαν στις παρυφές των πόλεων ή των χωριών, αρχικά σε τσαντίρια, εν συνεχεία όμως απέκτησαν κάποια μόνιμα κτίσματα ως κατοικίες — ελάχιστα εν τούτοις απέχοντα σε κακογουστιά από τα πρότερα τσαντίρια (θέλει ο γύφτος να κρυφτεί...). Τα σπίτια αυτά σταδιακώς, λόγω του πλουτισμού που επέφεραν στους γύφτους οι συνηθέστατα παράνομες και παρασιτικές εμπορικές τους δραστηριότητες (λαθρεμπορία πάσης μορφής και είδους), εξοπλίστηκαν με όλες τις «ανέσεις» του αστικού «πολιτισμού», πάντοτε κακόγουστα παραφορτωμένα, σε βαθμό κιτς (στην προσπάθεια επιδείξεως πλούτου και βεβιασμένης αποκτήσεως κοινωνικής «καταξιώσεως»), πράγμα που βεβαίως κραυγαλέα υποδήλωνε, στα μάτια τουλάχιστον των οξυδερκών παρατηρητών, αυτό που επεδίωκε να αποκρύψει, ήτοι τις γύφτικες καταβολές και τρόπους. Ωστόσο, προϊόντος του χρόνου, η βοώσα γυφτοσύνη και, παρά τα εξωτερικά φτιασίδια, γυφτοπρέπεια των αθιγγανικών πληθυσμών αυτής της κατηγορίας, επικαλύφθηκε - επιφανειακώς - από μια κρούστα «εκπολιτισμού», τουλάχιστον στα μάτια των αδαών και ακόμη περισσότερο στα μάτια των ανήξερων και αποκομμένων από κάθε γνώση τοπικής ιστορίας και παραδόσεως νεωτέρων συμπατριωτών μας, ώστε τελικώς η γύφτικη καταγωγή (επιμελώς αποσιωπώμενη από τους ίδιους τους γυφτογόνους) σε πολλές περιπτώσεις να μη είναι καν γνωστή! Μπορεί λοιπόν με τρόμο να φαντασθεί κανείς τις συνέπειες που έχει η εξασθένηση της ιστορικής μνήμης των Ελλήνων σε σχέση με την γύφτικη καταγωγή των κατά τόπους μονίμως εγκατεστημένων και, λιγότερο ή περισσότερο εξαστισμένων, αθιγγάνων - που όσο κανείς ψάχνει, τους βρίσκει παντού, ακόμη και μεταξύ πρώην υπουργών, εγνωσμένης μάλιστα φαυλότητος! Διότι η εξωτερική αφομοίωση (ως προς τις κατοικίες, την ενδυμασία, κλπ) δεν δύναται να μεταβάλει το αίμα, τα γονίδια, καθιστά όμως εξωτερικά δυσδιάκριτη την γύφτικη καταγωγή στα ανεκπαίδευτα και ανυποψίαστα μάτια των αλλοτριωμένων και αδαών περί την σημαντικότητα του παράγοντος της καταγωγής νεοελλήνων, πράγμα που επιτρέπει την ολέθρια επακόλουθη επιμειξία, την ανεπίγνωστη επιμόλυνση του ελληνικού πληθυσμού με γύφτικα γονίδια! Μακάρι να κάνουμε λάθος -αλλά η νόθευση που έχει συντελεσθεί είναι ήδη μεγάλη. Όσο μελετούμε τις τοπικές ιστορίες και παραδόσεις τόσο διαπιστώνουμε περιπτώσεις συνοικιών πόλεων και κωμοπόλεων έως και χωριών ολοκλήρων (!) των οποίων ο πληθυσμός, άλλοτε γνωστός ως αθιγγανικός, θεωρείται πλέον «ελληνικός». Την κατάσταση επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι περισσότεροι από τους αθιγγάνους που διαβιούν στην Ελλάδα είναι, έστω τύποις, «ορθόδοξοι χριστιανοί» (με

εξαίρεση τους γυφτομουσουλμάνους της Θράκης), ένεκα του οποίου η ολοένα και λιγότερο ευαίσθητη σε εθνικά ζητήματα Εκκλησία, κατά τρόπο συμφεροντολογικό για την ίδια αλλά ολέθριο για την φυλετική υπόσταση, την ίδια την ουσία δηλαδή του ελληνικού έθνους, τους εντάσσει στο «χριστεπώνυμο σώμα»! Είναι παροιμιώδης η ουσιαστικώς εγκληματικωτάτη και εθνοδιαλυτική «ανθρωπιστική» δραστηριότητα στην Φλώρινα του (όμως «εθνικόφρονος»!!!) επί δεκαετίας διατελέσαντος μητροπολίτου Αυγουστίνου Καντιώτου, στο θεάρεστο έργο του οποίου περιλαμβάνεται η εις το «χριστεπώνυμον» πλήρωμα ένταξις των επιχωριαζόντων σκηνιτών Αθιγγάνων, αφού τους έκτισε και εδώρισε σπίτια κ.ο.κ.!!!

Την κατάσταση επιδεινώνει το γεγονός ότι το ελληνικό κράτος, φορέας όχι απλώς εθνικώς/φυλετικώς αδρανοποιημένης ταυτότητος αλλά και εγκληματικό ενεργούμενο μιας ολεθρίας συστημικής γενιτσαρικής/εθνοκτονικής ιδεοληψίας, δαπανά πακτωλούς χρημάτων (πέραν ειδικών προνομιακών δωρεών, ατελειών, ατόκων δανείων ή και «δανείων»-δωρεών για αθιγγάνους!!!) για την «εκπαίδευση» και την ενίσχυση της «ελληνομάθειας» των αθιγγανοπαίδων, για την οποία ουδέποτε βεβαίως ενδιαφέρονται οι ίδιοι οι αθίγγανοι - συμβάλλει όμως και αυτό στην διαδικασία εξαστισμού τους, που ακριβώς μεγεθύνει τον κίνδυνο αφομοιώσεως. Και το κακό συνεχίζεται γιατί, ελλείψει φυλετικής συνειδητοποιήσεως και εγρηγόρσεως εκ μέρους των ούτως ή άλλως παρηκμασμένων νεοελλήνων, η διασπορά των αθιγγανικών γονιδίων εξαπλώνεται, ενόσω προχωρά εκ παραλλήλου ο εξαστισμός τους, που τους καθιστά λιγότερο αναγνωρίσιμους ως ξένους στα μάτια των ανυποψίαστων, επί εθνολογικών ζητημάτων και ζητημάτων καταγωγής, νεοελλήνων. Εκεί που η έλλειψη αυτή φυλετικής συνειδητοποιήσεως ξεπερνά κάθε όριο ανοησίας και εθνικού εγκλήματος είναι στις περιπτώσεις - συνηθέστατες πλέον - των πληθίων νεοελλήνων που, δυσκολευόμενοι να τεκνοποιήσουν, καταφεύγουν σε υιοθεσίες (συχνά παράνομες) αθιγγανοπαίδων, που μεγα- λώνουν (και παντρεύονται) αδιακρίτως ως ελληνόπουλα! Με τον τρόπο αυτό ένα μέρος του υπερπληθυσμού των αθιγγανοπαίδων - αφού, ως γνωστόν, οι αθίγγανοι τεκνοποιούν απαύστως, αρχόμενοι από εφηβικής ηλικίας, με σχετικές κρατικές επιδοτήσεις «που ενισχύουν την πολυτεκνία των Ελλήνων» - περνάει σε ελληνικές οικογένειες!!! Τραγωδία…

Το γεγονός ότι οι περισσότεροι αθίγγανοι έχουν ελληνική υπηκοότητα αφού, καίτοι ξένοι, διαβιούν στην Ελλάδα επί αιώνες, τους καθιστά μη υπολογίσιμους σε αριθμό και τυπικώς, καθώς από νομικής απόψεως στα μάτια ενός ΑΝΤΕΘΝΙΚΟΥ κατ᾽ ουσίαν κράτους είναι μη διακριτοί ως εθνοτική ομάδα. Στα πλαίσια μάλιστα της σύγχρονης «κοινοβουλευτικής» δικτατορίας και της εξ αυτής επιβληθείσης «πολιτικής ορθότητας» ακόμα και στις περιπτώσεις εκείνες οπότε οι γύφτοι ανέκαθεν ανεφέροντο και προσδιορίζοντο στον δημόσιο λόγο ως διακριτή ομάδα (αθίγγανοι), ήτοι στις διάφορες δημοσιογραφικές αναφορές, αν μή τι άλλο, λόγω της στατιστικά σημαντικής συσχετίσεώς τους με κάθε είδους παραβατικότητα, εσχάτως παρατηρείται μια ιδιότυπη αυτολογοκρισία των δημοσιογράφων (καθώς μάλιστα υπάρχουν και σχετικές σαφείς οδηγίες της σιωνιστοκρατούμενης Ε.Ε.!), που τείνουν να αποσιωπούν την αθιγγανική καταγωγή των εκάστοτε δραστών, ώστε να μη κατηγορηθούν για έμμεση καλλιέργεια «ρατσισμού»…

Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι η δεξαμενή των εν Ελλάδι διαβιούντων αθιγγάνων συνεχώς τροφοδοτείται από …γυφτομετανάστες, τόσο από τσαντιρόγυφτους όσο και από ήδη εξαστισμένους αθιγγάνους, οι οποίοι μετακινούνται ελεύθερα πλέον (δίχως να χρειάζονται καν βίζα!) από τις συνορεύουσες και μη βαλκανικές χώρες (Βουλγαρία, Ρουμανία, Σκόπια, Αλβανία), όπου οι πληθυσμοί των αθιγγάνων είναι επίσης τρομακτικοί. Οι μάζες των βαλκανίων αυτών αθιγγάνων εισβάλλουν στην (υποτίθεται) πλουσιότερη Ελλάδα, βρίσκοντας στα πλαίσια της νεοελληνικής ασυδοσίας της κοινοβουλευτικής φαυλοκρατίας ελεύθερο πεδίο για ανεμπόδιστο πλιάτσικο και συνεχείς λεηλασίες που ξεπερνούν κάθε φαντασία. Είναι άλλωστε παροιμιώδης η θρασυδειλία των αθιγγάνων η οποία, υπό το καθεστώς πλήρους ασυδοσίας και διαλύσεως που επικρατεί στην σύγχρονη Ελλάδα, καθίσταται θράσος απύθμενο, θράσος εξωφρενικό! Αυτό αποτελεί στοιχείο καινούριο, σύμπτωμα των τελευταίων ετών. Ο,τιδήποτε μεταλλικό υπάρχει στην Ελλάδα, ιδιωτικό ή δημόσιο, βρίσκεται στο στόχαστρο ασυδότων περιφερομένων συμμοριών αθιγγάνων κατσαπλιάδων. Μετασχηματιστές της ΔΕΗ, αλεξικέραυνα δημοσίων κτηρίων, σιδηροδρομικές γραμμές, ακόμη και ολόκληρα τραίνα, ώς και μεταλλικές γέφυρες (!!!) καθημερινώς αποσυναρμολογούνται και λεηλατούνται από συμμορίες αλλοδαπών και «ημεδαπών» αθιγγάνων. Οι λεηλασίες αποτελούν μια μόνο πτυχή της σειράς εγκληματικών δραστηριοτήτων που αποτελούν αθιγγανικό μονοπώλιο. Στο λαθρεμπόριο και κυρίως το λαθρεμπόριο ναρκωτικών κατέχουν, ως άπαντες γνωρίζουν, τα πρωτεία, σε σημείο μάλιστα ώστε οι ρυπαροί καταυλισμοί τους (γκέτο απρόσιτα για την αστυνομία!) να θεωρούνται τα super-markets των ναρκωτικών! Και βέβαια οι δολοφονίες, οι απαγωγές και οι αγοροπωλησίες βρεφών αποτελούν και αυτά μέρος του απεχθούς εγκληματικού ρεπερτορίου τους, για να μη αναφέρουμε και ότι είναι οι πρόξενοι πιθανότατα της πλειονότητος των ολεθρίων θερινών πυρκαϊών δασών, κυρίως συνεπεία της ασυδότου χρήσεως φωτιάς στις χωματερές για διαχωρισμό μετάλλων — ή και οπουδήποτε αλλού, π.χ. για να πάρουν τον χαλκό που περιέχεται στα ελαστικά αυτοκινήτων, με συνεπακόλουθη επίσης αδιάψευστη μαρτυρία τις φρικαλέες στήλες μαύρης καπναιθάλης που μολύνουν τους ουρανούς μας, χωρίς ποτέ να συγκινούνται οι «φύλακες της έννομης τάξεως»!!! Γνωρίζουμε από απόστρατο αξιωματικό της αστυνομίας ότι όταν έχοντας συλλάβει μεγάλη ομάδα περιφερομένων λαθραίων αθιγγάνων εισβολέων, ζήτησε οδηγία από την πολιτική ηγεσία για τον χειρισμό του θέματος, διετάχθη να τους αφήσει ελευθέρους! Αυτή είναι η κρατούσα «ἔννομη τάξη»!

Αφήνουμε τελευταίο τον σχολιασμό του παραλλήλου φαινομένου του πολιτισμικού εκγυφτισμού της νεοελληνικής κοινωνίας. Είναι δύσκολο να καταλήξει κανείς αν πρόκειται για αίτιο του βιολογικού εκγυφτισμού ή αν πρόκειται για αποτέλεσμα αυτού. Πιθανότατα πρόκειται για αλληλένδετο φαινόμενο, για σχέση αλληλοτροφοδοτούμενη: Ο πολιτισμικός/ψυχικός εκγυφτισμός υποδαυλίζει τον βιολογικό και ο βιολογικός συνεπιφέρει και επιτείνει τον πολιτισμικό. Αποτελεί πάντως φρικτή διαπίστωση, που και αυτή περνά πλέον απαρατήρητη στους περισσοτέρους αλλοτριωμένους νεοέλληνες (όταν κανείς βρίσκεται εντός μίας καταστάσεως πολύ δύσκολα μπορεί να την αναγνωρίσει, καθώς κάτι τέτοιο απαιτεί μέγιστη οξυδέρκεια) ότι οι γύφτικοι τρόποι και ιδίως η αθιγγανική βρωμερή μουσικοχορευτική υποκουλτούρα (με την συναφή και αδιαχώριστη ψυχική επιμόλυνση και διάλυση) όχι μόνον έχει διεισδύσει στην καθημερινότητα των νεοελλήνων αλλά ταυτίζεται πλέον σε τέτοιο βαθμό με αυτήν, ώστε οι περισσότεροι νεοέλληνες να έχουν φθάσει να θεωρούν τα γύφτικα τραγούδια και τους γύφτικους χορούς ως ελληνικά! Τσιφτετέλια, γυφτοαμανέδες και μπουζουκοσκυλάδικα, ερμηνευμένα από τους αναρίθμητους γυφτοαοιδούς - «αστέρες της νύχτας» που έχουν κατακλύζουν τον δημόσιο (τηλεοπτικό κ.λπ.) χώρο, ταυτίζονται πια με την νεοελληνική έννοια της «μαζικής λαϊκής διασκέδασης», από την οποία δεν μπορεί να γλυτώσει πια κανείς και πουθενά! Αποτελεί χειρίστη μάστιγα, μια βορβορώδη, αποκρουστική ηχητική υπόκρουση που κυριαρχεί παντού, καταλαμβάνοντας περίπου αποκλειστική θέση στα γλέντια, τους χορούς, τους γάμους και την καθημερινότητα των νεοελλήνων, συμπαρασύροντας στην ερεβώδη εκμαυλιστική δίνη χθονιωτάτων θορύβων ένα ολόκληρο έθνος όπως - φευ! - το ελληνικό, το οποίο μέσα σε μια-δυο γενιές τείνει να μετατραπεί σε λαό γύφτων, αφού πλέον, δυστυχώς, ο μέσος τύπος του εκφυλισμένου νεοέλληνος καθίσταται όλο και πιο δυσδιάκριτος από τον τύπο του εξαστισμένου αθιγγάνου!!!

Όσοι Έλληνες, όσοι Ζωντανοί αντιλαμβάνονται την ζοφερή προοπτική του πλήρους εκγυφτισμού του Ελληνικού Έθνους έχουν καθήκον να αντιταχθούν και να εμποδίσουν αυτή την εξέλιξη με κάθε μέσο! Αποτελεί ζήτημα αμέσου εθνικής επιβιώσεως!

Καλούμε όσους ζωντανούς σε Ανέγερση και Αγώνα υπέρ της Ελληνικότητος, σε αγώνα κατά της ξενοκρατίας και της ακατάσχετης δίκην πυρκαϊάς προοδευούσης γυφτοκρατίας - με ποικίλλους, μάλιστα, ψευδο-εθνολογίζοντες να συμπορεύονται μ΄ αυτήν, παθητικῶς ή και ενεργητικώς (αυτοεκφραζόμενοι!)…